

αίς τὸν ἐκάλει *νιέ μου* καὶ ἀπηυθύνετο αὐτῷ πληθυντικῶς. Ὁ Θεόδωρος ὠμίλει ἐνικῶς πρὸς τὸν πατέρα του ὁσάκις ὠμίλει αὐτῷ ρωσιστί, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ καθήσῃ ἐνώπιόν του. Τὸ σύστημα τοῦτο περιέπλεξεν ὀριστικῶς τὰς ἰδέας τοῦ παιδὸς καὶ τὸν κατέστησεν ἡλίθιον σχεδόν. Ὁ νέος ὅμως οὗτος τρόπος τοῦ βίου ἐπέδρασε τοῦλάχιστον ἐπωφελῶς εἰς τὴν ὑγείαν του. Ὁ Θεόδωρος κατελήφθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ πυρετοῦ, ἀλλ' ἀναλαβὼν τάχιστα ἐγένετο μετ' ὀλίγον ὑγιέστατος. Ὁ πατήρ του ἐπαίρετο ἐπὶ τούτῳ καὶ τὸν ἀπεκάλει *Υἱὸν τῆς φύσεως, ἔργον μου, πλάσμα μου*. Ὅταν ὁ Θεόδωρος ἐγένετο δεκαεξαετής ὁ πατήρ του καθήκον ἐθεώρησε νὰ πῶ ἐμπνεύσῃ ἐκ τῶν προτέρων τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ ὁ νεαρὸς Σπαρτιάτης, μὲ τὴν δειλὴν ψυχὴν του καὶ μὲ τὸν πρῶτον χνοῦν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, ἐμπλεως ὑγείας καὶ πάθους, ἡτοιμάζετο νὰ φανῇ ἀπὸ τοῦδε ἀδιάφορος, ψυχρὸς καὶ τραχύς.

Ἄλλ' ὁ χρόνος ἐβαδίζει ταχύς. Ὁ Ἰβάν Πέτροβιτς τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους διήρχετο εἰς Λαβρίκη—ὅπερ ἦτο τὸ κυριώτατον κληρονομικὸν κτήμας του—κατὰ τὸν χειμῶνα δὲ μετέβαινε μόνος εἰς Μόσχαν ἔνθα κατῴκει εἰς ξενοδοχεῖον. Ἦτο τακτικὸς τῆς λέσχης θαμνῶν, ἐλάλει ἐπὶ μακρόν, ἐξέθετε τὰ σχέδιά του εἰς τὰ σαλόνια καὶ ἐθεωρεῖτο πλέον παρ' ὅσον ἄλλοτε ἀγγλομανὴς, ἀντιπολιτευόμενος, καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ. Τὸ ἔτος 1825 ἐπῆλθε μετὰ τῶν συμπαρομαρτούντων δεινῶν. Οἱ πλησιέστατοι γείτονες τοῦ Ἰβάν Πέτροβιτς ὑπέστησαν πλείστα. Ὁ Ἰβάν ἐσπευσε ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ κτήμας του, οὕτω δὲ διήλθεν ἔτος ὀλόκληρον, εἴτα ὅμως αἰφνιδίως ἡσθάνθη ἐαυτὸν ἐξασθενίζοντα, ἡ δὲ ὑγεία του κατεστράφη. Ἐκτοτε ἤρξατο νὰ συχνάζῃ εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ νὰ κάμῃ δοξολογίας. Ὁ ἄλλοτε ἀγγλομανὴς ἔκαμνε τώρα ῥωσικὰ λουτρά, ἐγευματίζεν εἰς τὰς δύο, κατεκλίνετο τὴν ἐνάτην καὶ ἀπεκοιμίζετο ἐκ τῆς φλυαρίας τοῦ ἐδεάτρου του. Ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἔκαυσεν ἅπαντα τὰ σχέδιά του καὶ ἄπασαν τὴν ἀλληλογραφίαν του, ἔτρεμε δὲ πρὸ τοῦ διοικητοῦ. Ὁ σιδηροῦς ἀνὴρ παρεπονεῖτο ὅταν τῷ ἔφερον ψυχρὸν τὸ ποτόν του. Ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα ἀνῆρπασεν αὐθις τὴν διεύθυνσιν, διὰ δὲ τῆς κλίμακος τῆς ὑπηρεσίας εἰ χωρικοὶ ὡς καὶ αἱ διάφορα ἀρχαὶ τοῦ χωρίου ἤρξαντο νὰ ἐπισκέπτονται τὴν γρατῖαν μάγισσαν, ὡς ἀπεκάλουν ταύτην οἱ ὑπηρεταὶ τῆς.

Ὁ Θεόδωρος βαθέως ἐξεπλάγῃ ἐκ τῆς ἀποτόμου μεταβολῆς τοῦ πατρὸς του. Τότε εἰσῆρχετο εἰς τὸ δέκατον ἑνάτον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἤρχιζε νὰ σκέπτηται, ν' ἀποσιῇ τέλος τὸν ζυγὸν τῆς χειρὸς ἐκείνης, τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον βαρυνούσης ἐπ' αὐτοῦ. Πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μάλιστα παρετήρησεν ἀνακολουθῆναι τινὰ μεταξὺ τῶν πατρικῶν λόγων καὶ πράξεων, μεταξὺ τῶν τόσων εὐρέων καὶ φιλελευθέρων θεωριῶν καὶ τοῦ δεσποτισμοῦ του, δὲν ἀνέμενεν ὅμως τόσον αἰφνιδίαν μεταμόρ-

φωσιν. Ὁ ἐγωῖστὴς γέρον ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ ἅμα. Ὁ νεαρὸς Λαβρέτσκης ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Μόσχαν ἵνα προετοιμασθῇ νὰ παρακολουθήσῃ τὰ μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου, ὁπότεαν νέον δυστύχημα, μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀπροσδόκητον, ἐπληξεν τὸν πατέρα του. Ἐγένετο αἰφνιδίως τυφλός, ἀνευ μάλιστα ἐλπίδος θεραπείας.

Δὲν εἶχε μεγάλην πεποιθήσιν εἰς τὴν ἐπιδεξιότητα τῶν Ῥώσων ἱατρῶν καὶ προσεπάθησε νὰ λάβῃ τὴν ἀδειαν νὰ ἐξέλθῃ τῆς Ῥωσίας, ἀλλ' ἡ αἰτήσις αὐτοῦ ἀπερρίφθη. Τότε συμπαραλαβὼν τὸν υἱὸν του περιώδευσεν ἐπὶ τριετίαν τὴν Ῥωσίαν, ἐπισκεπτόμενος ἱατροῦς, ταξιδεύων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπελπίζων ἕνεκα τῆς ἀνυπομονησίας του καὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ χαρακτήρος του τὸν υἱὸν του, τοὺς ἱατροῦς του καὶ τοὺς ὑπηρετάς του. Ὅταν τέλος ἐπανῆλθεν εἰς Λαβρίκη, οὐδὲν ἄλλο ἦτο πλέον εἰμὴ κλαυθμηρίζον καὶ ἰδιότροπον παιδίον. Καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἅπαντες ὑπέφερον ἐκ τῶν μακρινῶν τοῦ γέροντος, ἡσυχάζοντος μόνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ του. Οὐδέποτε ἔτρωγε μετὰ τοσαύτης ἀδδηφαγίας ὅσον τώρα τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν δὲν ἡσύχαζεν οὔτε αὐτός, οὔτε ἄφινε τοὺς ἄλλους νὰ ἡσυχάσωσιν. Ἐδέετο πρὸς τὸν Θεόν, παρεπονεῖτο κατὰ τῆς τύχης, κατηγόρει τὴν πολιτικὴν, τὸ σύστημά του, πᾶν ὅ,τι ἄλλοτε ἦτο ἡ ὑπερηφανία του καὶ αἱ πεποιθήσεις του, πᾶν ὅ,τι ὡς παράδειγμα προσέβαλλεν εἰς τὸν υἱὸν του. Ἀκαταπαύστως ἐπανελάμβανεν ὅτι οὐδὲν ἐπίστευεν, εἴτα ὅμως ἐπανήρχιζε τὰς δεήσεις του. Οὐδὲ στιγμὴν ἠνείχετο μόνωσιν καὶ ἀπῆτει νὰ τῷ κάμνωσι πάντοτε συντροφίαν, νυχθήμερον, παρὰ τὸ θρονίον του, νὰ τῷ διηγῶνται μύθους ἵνα τὸν διασκεδάζωσιν, οὐς ὅμως διέκοπτε πάντοτε διὰ τοιούτων ἀναφωνήσεων: «Καλὲ τί παραμύθια λέγεις αὐτοῦ; Τί ἀνοησίαι!»

Ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα ἦτο μᾶλλον τῶν ἄλλων θυμὰ του. Δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἀνευ ταύτης, μέχρι τέλους δ' ἐκείνη ὑπετάγη εἰς ἀπάσας τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ ἀσθενοῦς, καίτοι κατ' ἀρχὰς δὲν τῷ ἀπεκρίνετο, ἵνα μὴ ἡ φωνὴ τῆς ἐλέγξῃ τὴν καταπνίγουσαν ταύτην ὀργήν. Τοιοῦτοτρόπως ἔζησε δύο ἔτη ἀκόμη καὶ ἀπέθανε κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου, καθ' ἣν στιγμὴν τὸν εἶχον μεταφέρει εἰς τὸν ἐξώστην διὰ τὸν τὸν τοποθετήσωσιν εἰς τὸν ἥλιον. «Γλαφυρὰ, ζωμόν, γρήγορα ζωμόν, γρατῖα τρελλή!» ἐψιθύριεν ἡ διακεκομμένη φωνὴ του καὶ χωρὶς ν' ἀποτελειώσῃ τὴν τελευταίαν λέξιν ἐσίγησε διὰ παντός. Ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα ἥτις ἐσπευσμένως ἔλαβε παρὰ τοῦ κομιζόντος ὑπηρετοῦ τὸ κύπελλον τοῦ ζωμοῦ ἔστη ἐθεώρησεν ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν ἀδελφόν τῆς, ἐποίησε βραδέως τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν σιγῇ. Ὁ Θεόδωρος εὐρισκόμενος πλησίον, οὐδὲν ἐπίσης εἶπεν. Ἐστηρίχθη εἰς τὴν κιγκλίδαν τοῦ ἐξώστου καὶ διέμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος, βυθίζων τὰ βλέμματά του ἐντὸς τοῦ μεμυρωμένου καὶ χλοεροῦ κήπου, ἀπαστρά-

πτοντος ἐκ τῶν χρυσιζουσῶν ἀκτίνων ἐαρινοῦ ἡλίου. Ἦτο τότε εἰκοσιτριετής. Ὁ βίος ἠνοίγετο νῦν ἐνώπιόν του.

Ἔπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσε καταρρέοντας τοὺς τοίχους καὶ φωνὴν τινα ἐξερχομένην ἐκ τοῦ ὑπογείου, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισε πάραυτα.

— Ζολάνδη! . . . Ζολάνδη! . . . ἔλεγεν ἡ φωνή, εἰμ' ἐγώ! . . .

— Ὁ Ὀλιβιέρος! . . . ἀνέκραξεν ἡ νέα ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς . . . ὁ Ὀλιβιέρος! . . . σπεύσον! . . . νομίζω ὅτι ἔρχονται! . . . Θεέ μου! . . . Δὲν θὰ φθάσῃ ἐγκαίρως! . . .

— Μήπως εἶναι κανέννας μοχλὸς εἰς τὴν θύραν; ἠρώτησεν ὁ Ζεβάν.

— Νομίζω.

— Γρήγορα βγάλε τον. Θὰ κερδίσωμεν καιρὸν. . . Τὸν ἐβγαλες;

— Ναί.

— Τότε, θάρρος! . . . θάρρος!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τρομερὸς θόρυβος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς Ζολάνδης.

Ἦτο ὁ Ζιάκ, ὅστις, μὴ δυνηθεὶς ἐπὶ πλέον ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν ἀκατάσχετον ὀρμὴν τῶν ἐχθρῶν του, ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ζολάνδης.

— Ζολάνδη! ἐκραύγαζεν. . . ἀνοίξε! . . .

— Ὁ Ζιάκ! ἐψιθύρισε ἡ νέα ἔντρομος . . . ὁ Ζιάκ! . . . ἄχ! Θεέ μου! . . .

— Κατάρρα! . . . ἐφώνησεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ. . . ὁ ἀνοίξης λοιπόν; . . .

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ὅτε τὸ διάφραγμα τοῦ τοίχου κατέπεσε καὶ ἐφάνησαν ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν.

— Ζολάνδη! . . . Ζολάνδη! . . . ἀνέκραξεν ὁ νέος ἀρπάσας αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του σχεδὸν λιποθύμουν.

— Πάρε τὴν γρήγορα! πάρε τὴν! εἶπεν ὁ Ζεβάν.

— Καὶ σύ;

— Ἐγώ! . . . διάβολε! θὰ σημάνω τὴν ἀποχώρησιν! . . .

Καί, λαβὼν τὸ πολύτιμον φορτίον του, ὁ Ὀλιβιέρος ὤρμησε πρὸς τὸ βάθος τῆς ὑποπόμου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ὑπεχώρησεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν βίαν καὶ ἐφάνη ὁ Ζιάκ ἄγριος καὶ ἀπειλητικὸς, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ αἰμοσταζὸν ξίφος του.

— Ζολάνδη! . . . ἄχ! . . . κατάρρα! . . .

Καὶ εἶδεν ἀναμέσον τοῦ χάσματος τοῦ καταπεσόντος τοίχου τὴν ἐσθῆτα τῆς νέας ἐξαφανιζομένην εἰς τὴν σκιάν.

Ὁ Ζιάκ ὤρμησεν, ὅπως προφθάσῃ αὐτὴν, ἀλλ' εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ Ζεβάν, ὅστις τῷ ἔφραξε τὴν ὁδόν.

Ὁ ποιητὴς ἦτο μὲν ὠχρὸς, ἀλλ' ἤρεμος.

Ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ὁ ἀγών, τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ συνάψῃ μετὰ τοῦ Ζιάκ,

θὰ ἦτο μέγας καὶ φουερός, καὶ ὡς ἐκ τούτου προσεπάθησε ν' ἀναλάβῃ πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις καὶ ὅλον του τὸ θάρρος.

— Τίς εἶσαι σύ ; ἐκραύγασεν ὁ Ζιάκ. Τί κάμνεις ἐδῶ, ἄθλιε, εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον ;

— Ἐξήτουν τὸν δρόμον, κύριε.

— Ὡ !

— Καὶ ἐχάρην πολὺ ὅτι σὰς συνήντησα διὰ νὰ μοῦ δείξετε αὐτόν.

— Μὴ ἀστειεύεσαι ! Εἶμαι ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ.

— Δὲν ἀμφιβάλλω.

— Ἐμπρός ! παραμέρισε ἡ σὲ φονεύω.

Ὁ Ζεβάν ἀνεκάγχασεν.

Ὁ Ζιάκ, πλήρης ὀργῆς, προὐχώρησε πρὸς τὸν Ζεβάν, ὅστις ἀμέσως ἐτέθη εἰς θέσιν ἀμύνης.

Ἀλλὰ πάραυτα, ἐννοήσας ὅτι ἔπρεπε νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν Ὀλιβιέρου νὰ φύγῃ :

— Κύριε, εἶπε, πρὶν ἢ προχωρήσωμεν, εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθῃτε ποίος εἶμαι καὶ διατί ἤλθιν ἐδῶ μέσα. Ὀνομάζομαι Ζεβάν Μαγιέ, στιχουργὸς καλὸς, θετὸς ἀδελφὸς καὶ φίλος ἐπιστήθιος ἐνὸς εὐγενοῦς νέου, ὀνομαζομένου Ὀλιβιέρου, τοῦ ὁποίου ἠρπάσατε ἀτίμως τὴν ἐρωμένην, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ σας ἀφήσωμεν κατ' οὐδένα λόγον.

— Ὡ ! θὰ ἐκδικηθῶ !

— Τοῦτο σὰς μόνον ἐνδιαφέρει.

— Καὶ θ' ἀρχίσω ἀπὸ σέ, ἄθλιε !

Καὶ ὤρμησε λυσσαλέος κατ' αὐτοῦ.

Ὁ Ζεβάν ἠμύνετο θαυμασιῶς.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ κ' ἐν ἄλλο, εἶπε, πάντοτε μετὰ ἐπιδειξίτητος καὶ εὐκαμψίας ἀμυνόμενος· πρέπει νὰ με συγχωρήσῃς ἀνβιασθῶ καὶ λιγάκι, διότι ἔχω μίαν διαβολομένην πείναν. . . εἶμαι ἀπὸ χθὲς νηστικός... ἐνῷ σεὶ πρὸ ὀλίγου ἐφάγατε... Ἐμπρός ! ἄρχων Δὲ Ζιάκ, πρέπει νὰ τελειώσωμεν πλέον. Ἐμπρός ! μία, δύο ! . .

Καί, ἐπιπεσὼν ὡς λέων κατ' αὐτοῦ, διέπερασεν τὸ στήθος του διὰ τοῦ ξίφους αὐτοῦ.

— Ἀχ ! . . ἀέκραζεν ὁ δυστυχής, πεσὼν νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ! εἶπεν ὁ Ζεβάν, δὲν εἶδα ὠραιότερη πληγὴ ! . .

Καί, θέσας τὸ ξίφος του εἰς τὴν θήκην, ἐξηφανίσθη εἰς τὰ σκότη τῆς ὑπονόμου.

Μ'

Ὅπου ὁ Καπελούζος φθάνει πολὺ ἄργά.

Ὁ Μακκράφτ, μὲν ἐγκαταλείψας τὸ μέγαρον τοῦ Ζιάκ, ἔσπευσε νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῶν φίλων του.

Ἀφοῦ δὲ μετέφερον τὴν Ζολάνδην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζεβάν, οἱ δύο φίλοι ἔστειλαν τὸν Μωκλέρ ὅπως ἀνέυρῃ χωρικήν τινα, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ὑπηρέτρια αὐτῆς, παραχωρήσαντες συνάμα αὐτῇ καὶ τὸ δωμάτιόν των. Οὗτοι δὲ κατέλαβον μικρὸν τι δωματίον πλησίον τοῦ κήπου.

Πάντα ταῦτα ἐπεδοκίμασε καὶ ὁ Μακκράφτ. Ὅτε δὲ ὁ Μωκλέρ ἐπέστρεψε, φέρων μεθ' αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥτις ἐμελλε

νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπηρέτρια τῆς Ζολάνδης, ἠτοίμασε πάραυτα τὸ δείπνον.

Ἐπειδὴ δὲ ἅπαντες ἦσαν εἰς ἄκρον κεκμηκότες, πολὺ δὲ μᾶλλον ἡ Ζολάνδη ὡς ἐκ τῶν σφοδρῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων συγκινήσεων, πολὺ ταχέως ἀπεχωρίσθησαν, ἀποσυρθεὶς ἕκαστος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μετὰ μίαν ὥραν πάντες ἐκοιμῶντο ἐν τῇ μικρᾷ οἰκίᾳ.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἐκ Παρισίων εἰς Τουραίνην, δύο λεύγας σχεδὸν μακρὰν αὐτῆς, ἀνθρωπὸς τις ἐβάδιζε βραδέως.

Ἐφαίνετο λίαν καταβεβλημένος καὶ ἱστατο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὅπως ἀπομάσῃ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του.

Ὅτε μὲν καθήμενος παρὰ τοὺς πόδας ὑψηλοῦ τινος δένδρου, ὅτε δὲ ἐπὶ τινος λίθου τῆς ὁδοῦ, διέμενεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος, σιωπηλὸς, τὸ βλέμμα ἔχων ἀπλάνες καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Ποῦ νὰ ἦνε ἄρά γε ἐκείνη ; . . . ἔλεγε χαμηλοφώνως . . . τοῦλάχιστον ζῇ ἀκόμη ; . . . Ἀχ ! ποῖος λοιπὸν μοῦ τὴν ἐκλεψε ;

Οἱ ἀναγνώσταις μας θ' ἀνεγνώρισαν τὸν ὁδοιπόρον τοῦτον.

Ἦτο ὁ Καπελούζος.

Ὁ δυστυχὴς Καπελούζος, μὲν ἐγκατέλειπε τοὺς Παρισίους, ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον ἀνευ χρημάτων νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μακρὰν καὶ ἐπίπονον ὁδοιπορίαν του.

Δὲν εἶχεν ἢ ὀλίγα χάλκινα νομίσματα, ἅτινα κατὰ τύχην ἀνεῦρεν ἐν τινι θυλακίῳ τοῦ ὑπενδύτου του.

Νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους τῷ ἦτο ἀδύνατον· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπιμείνη καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοιπορίαν του, ὅπως ἐδύνατο.

Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ μὴ κοιμηθῇ εἰς ξενοδοχεῖον, διαρκούσης τῆς ὁδοιπορίας του.

Ἠγόρασεν ἕκ τινος χωρίου μέγα τεμάχιον ἄρτου, ἔρωγε καθ' ἐκάστην ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ, ἐπινεν ὕδωρ ἐκ τοῦ ρύακος τῶν ἀγρῶν καὶ ἐκοιμάτο, φεῦ ! ὑπὸ τοὺς ἀστέρας.

Ἀν κατὰ τύχην φίλος τοῦ τις ἔβλεπεν αὐτόν τότε, θὰ τον ἐξελάμβανεν ὡς φάσμα.

Τὸ ἀπλάνες του βλέμμα, οἱ τρέμοντες πόδες του, τὰ ῥακώδη ἐνδύματά του καθίσταν αὐτὸν ἀγνώριστον.

Ἡ παραδόξος αὕτῃ ἀλλοίωσις καθίστα αὐτὸν παράφρονά.

Ἀλλ' ὅτε ἐπανήρχετο εἰς τὴν πραγματικότητα, ὅτε ἡ ψυχὴ του, αἰθανομένη τὸν ἄρρητον ἐκείνον δεσμόν, ὅστις συνέδεεν αὐτὸν μετὰ τῆς ζωῆς, ἀνεξίτηται τὸ ὄν ἐκεῖνο, δι' ὃ ἔζη καὶ τὸσαῦτα εἶχεν ὑποστῇ, πάραυτα τὸ πρόσωπόν του συνωφροῦτο καὶ ἡ θλίψις ἀπεικονίζετο ἐπ' αὐτοῦ.

Δὲν εἶχε πλέον δύναμιν νὰ βλαφημήσῃ.

Ἐπασχε, χωρὶς νὰ στεναῖζῃ, χωρὶς οὐδὲ λέξιν ἄρας νὰ προσφέρῃ.

Ἀπέθνησκε, διότι ἀπώλεσε τὴν Ζολάνδην.

Τί περισσότερον ;

Καὶ ἂν ἤρχετο τις νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι αὕτῃ

ζῇ εἰσέτι καὶ ὅτι ἀνευρέθη, καὶ πάλιν θ' ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, πάντοτε θ' ἀπέθνησκεν.

Οὐχ ἦττον ἀμυδρά τις ἐλπίς ὑπεστήριζεν αὐτόν· ἤθελε νὰ ἐπανίδῃ τὸν Ὀλιβιέρου. Ἠγάπα τὸν νέον αὐτὸν μετὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἀφοσιώσεως, μεθ' ἧς ἠγάπα καὶ τὴν Ζολάνδην. Ἦτο τὸ τέκνον ἐκείνου, ὅστις τὸν ὑπεστήριζεν ἐπὶ ζωῆς του, ὁ υἱὸς τοῦ μόνου ἀνθρώπου, ὅστις ἔλαβεν οἶκτον δι' αὐτόν, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη καταδικωμένον, ὅστις παρεμύθησεν αὐτόν, ἀδίκως μαστιγωθέντα, ἦτο τέλος ὁ υἱὸς τοῦ δουκὸς Ἐρρίκου τῆς Αὐρηλίας τοῦ δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου.

Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ ἔφιππος ἀνὴρ ἀφίκετο δρομαῖος πρὸ τῆς πύλης, ἀλλ' ὁ φρουρός, ὑπεῖκων εἰς τὴν διαταγὴν, διεσταύρωσε πρὸ αὐτοῦ τὸ ἀκόντιόν του. Ὁ ἱππεὺς ἐφάνη μὴ θέλων νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ φρουρὸς ἐκάλεσεν εἰς τὰ ὄπλα καὶ ἡ φρουρὰ παρετάχθη πρὸ τῆς πύλης, ὥστ' ἐδέξασε νὰ προσέλθῃ εἰς ἐξηγήσεις ὁ ἀφικόμενος ἱππεύς.

— Εἶμαι ὁ Ἀντραγκέ, εἶπε, θέλω δὲ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού.

— Ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν κανένα Ἀντραγκέ, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχιφύλαξ· ἡ ἐπιθυμία σας ὅμως νὰ ὁμιλήσετε πρὸς τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού θὰ ἐκπληρωθῇ, διότι θὰ σας συλλάβωμεν καὶ θὰ σας ὁδηγήσωμεν πρὸς τὴν Ὑψηλότητά του.

— Θά με συλλάβετε ! ἀπήντησεν ὁ ἱππεύς· ὀρίστε ὁ γελοῖος χωριάτης, ὅστις θέλει νὰ συλλάβῃ τὸν Κάρολον δὲ Βαλζάκ δ' Ἀντραγκέ, βαρόνον τοῦ Κουνέου καὶ κόμητα τῆς Γραβίλλης.

Καὶ ὅμως οὕτω θὰ γίνῃ, εἶπε, διευθετῶν τὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του σημεῖον τῆς ὑπηρεσίας, ὁ πολίτης ἀρχιφύλαξ, ὅστις εἶχεν ὀπισθὲν του εἰκοσιν ἀνδρας, ἐνῷ ἔβλεπεν ἕνα μόνον ἐνώπιόν του.

— Περιμένετε ὀλίγον, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ. Δὲν γνωρίζετε ἀκόμη τοὺς Παρισινούς ; Λοιπὸν, θὰ σας δώσω δείγμα τί δύνανται νὰ πράττωσιν.

— Ἀς τὸν συλλάβωμεν καὶ ἄς τον φέρωμεν πρὸς τὸν ἐξοχώτατον ! ἐκραύγασαν οἱ πολιτοφύλακες, ἐκμανέντες.

— Ἦσυχα, ἦσυχα, προεβτάκιά μου τῆς Ἀνδεγαυῆς, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ, ὅστις ἐπιθέσῃ χεῖρα κατ' ἐμοῦ θ' ἀποθάνει.

— Τί λέγει ; ἠρώτησαν ἀλλήλους οἱ πολιτοφύλακες.

— Λέγει, ὅτι ὁ ἱππος του διέτρεξε μόνον ὀλίγας λεύγας καὶ ὅτι θὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν σωμάτων σας, ἐὰν δὲν παραμερίσητε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντραγκέ. Παραμερίσατε, ἄλλως . . .

Πλὴν οἱ πολῖται τῆς Ἀγγέρας δὲν ἐ-